

Hải thứ bảy

TRẬN ÁC ĐẦU TRÊN MẶT BIỂN

Nhắc lại lúc đó Cổ Phiêu Hương nói câu : “Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!” thì vẻ mặt nàng ta thoáng nghiêm lại, ánh mắt lộ vẻ ác độc khiến Thiên Lâm cũng cảm thấy lạnh người. Chàng thầm nghĩ: “Cô nàng Cổ Phiêu Hương này quả thực là một người sắc sảo ác độc. Hèn gì người ta đặt hai chữ La Sát trong ngoại hiệu của nàng ta. Cứ theo như cách nàng ta nói vừa rồi thì xem ra mong ước của vợ chồng hai người kia có thể không những không đạt được mà còn mang hoạ sát thân, bị hại trong tay của nàng ta rồi.” Nghĩ vậy nhưng Thiên Lâm vờ như không chú ý tới vẻ mặt nàng ta lúc đó, lảng sang chuyện khác:

- Tỷ tỷ đã nói Thúy Vi đảo có ba vật báu. Một trong số ba vật đó tiểu đệ đã được chiêm ngưỡng, không hiểu hai vật còn lại kia là những gì?

Nét mặt Hồng Y La Sát lại nhanh chóng trở nên vui vẻ hiền hoà, mỉm cười đáp:

- Hai vật kia thì có một đệ cũng đã thấy qua rồi mà, chính là hai chiến chén ngọc vừa rồi chúng ta dùng để uống rượu đó. Vật thứ ba là thanh Thiên Lam Độc Kiếm của sư phụ tỷ tỷ.

Thiên Lâm đã nghe mấy chữ Thiên Lam Độc Kiếm này từ lâu, nên khi Cổ Phiêu Hương vừa nhắc tới chàng liền nói:

- Ngọc Hương lan và Bàn Long ngọc bôi đệ đã được xem qua, còn Thiên Lam độc kiếm đệ có được điểm phúc chiêm ngưỡng một lần hay không đây?

Cổ Phiêu Hương đưa tay kéo Thiên Lâm về bàn ăn dịu dàng cười nói:

- Không phải tỷ tỷ hẹp hòi với đệ đâu. Khi sư phụ tỷ luyện thành kiếm này có lời thề rằng: “ Kiếm ra khỏi vỏ là phải nhuộm máu người” Mà thanh kiếm này thì chất độc lại mạnh vô cùng, xây xước ngoài da đã có thể lấy mạng người ta. Hiện giờ chẳng có kẻ nào đáng giết, sao có thể cho đệ coi kiếm được ?

Nàng nói tới đây thì thấy một nàng hoa nô mang một phong thư chạy vào. Cổ Phiêu Hương mở thư ra xem, nét mặt hơi cau lại nói với nàng kia:

- Em ra nói lại với kẻ đưa thư rằng đêm nay đúng canh ba hẹn gặp nhau tại bờ biển phía sau đảo. Miễn là bọn chúng theo đúng luật lệ võ lâm, ta cũng sẽ một mình ứng chiến, quyết không ý thế sư phụ để thủ thắng đâu!

Nàng nữ tỳ vâng lời lui ra. Lúc ấy Phiêu Hương mới đưa phong thư cho Thiên Lâm, và cười nói:

- Phó đệ thật may mắn. Vừa rồi mới nói muốn coi Thiên Lâm độc kiếm lợi hại thế nào xong đã có cơ hội coi ngay rồi. Đêm nay ta sẽ dùng thanh Thiên Lam độc kiếm tranh cao thấp với môn hạ của Nam Hoàng Hạt Đạo...

Thiên Lâm xem thư thấy nội dung như sau: “Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, môn hạ phái Nam Hoàng kính gửi Hồng Y La Sát. Phu quân Phong Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương ta vong mạng dưới thanh Thiên Lam độc kiếm của ngươi. Nay ta vượt bể, định xông lên đảo đòi mạng ngươi. Nhưng những người bạn cùng đi với ta Thái Y Ma Mật Ngạn, đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có quen biết với lệnh sư Đông Hải Kiều Bà nên không tiện náo động Thuý Vi đảo e vô lễ với lệnh sư. Vốn nghe danh Hồng Y

La Sát bản lĩnh hơn người, vậy ngươi dám canh ba đêm nay ra phía sau đảo cùng ta giải quyết ân oán cá nhân, không làm kinh động tới hai vị tôn sư chăng? Ký tên: Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh; Thái Y Ma Mật Ngạn; Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ.” Phía trên danh hiệu ba người còn có bốn chữ “Đồng cổ Tiêu Tranh” thật lớn. Dợi Phó Thiên Lâm đọc hết bức thư. Cổ Phiêu Hương lại mỉm cười nói:

- Tên Mã Bá Thương đó lên đảo tính hái trộm Ngọc Hương Lan, bị tử bắt gặp mới dùng Thiên Lam độc kiếm chém một kiếm. Y gắng chạy chưa ra khỏi đảo thì độc tố phát tiết chết. Không ngờ y lại là lang quân của Vô Mục Tiên Cơ của phái Nam Hoàng. Nợ máu đã ghi, chuyện đã như vậy muốn thay đổi cũng chẳng được. Vậy cũng hay. Có chuyện làm cũng đỡ buồn bực chân tay, mà Phó đệ cũng có cái để xem. Nhưng đệ có nhã hứng cùng tử đêm nay ra biển nghe trống đồng, tiêu, và đàn tranh hoà tấu không?

Phó Thiên Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Đêm nay không phải tử sẽ so tài cao thấp với bọn họ sao? Tại sao lại thành ra biển nghe nhạc hoà tấu vậy?

Hồng Y La Sát cười khanh khách nói:

- Phó đệ cũng là người lăn lộn giang hồ, chẳng lẽ chưa từng nghe tiếng Ngũ Âm Năng Thủ mới nổi dậy khắp giang hồ trong mấy năm gần đây sao?

Phó Thiên Lâm khẽ lắc đầu ngượng ngịu. Nàng mới cười mà giải thích rằng:

- Trong võ lâm gần đây có bài về như thế này:

“Nhất âm bạt vía

Nhị âm bay hồn

Tam âm hoà tấu

Xuống châu Diêm Vương

Đáo trúc quang minh

Tỳ bà thanh thoát

Đồng cổ, Tiêu, Tranh

Độc hơn lũ ác...

Nghe thấy câu “Đáo trúc quang minh” Phó Thiên Lân giật mình hỏi:

- Đáo trúc ở đây có phải là Tử Dịch Thanh Loa không?

Cổ Phiêu Hương gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Đáo trúc chính là chỉ Tử Dịch Thanh Loa, còn tỳ bà là chỉ Tỳ Bà Ngọc Nữ sư muội của tỷ tỷ, còn Đồng cổ, Tiêu, Tranh tức là ba người ký tên trong bức thư kia hạn tỷ canh ba đêm nay quyết đấu đó. Đêm nay tỷ lên sư phụ mời Phó đệ cùng du thuyền ra biển thưởng thức “Tam âm hoà tấu” của ba người đó và thanh Thiên Lam độc kiểm xem cái nào uy lực mạnh hơn.

Phó Thiên Lân nhủ thầm “Vực Ngoại Tam Hung vốn là mối lo của nhân sĩ giang hồ xưa nay. Nhân cơ hội này mình khoét sâu mối bất hoà giữa bọn đệ tử của chúng, khiến cho chúng gây thù kết oán với nhau cũng có thể giảm bớt thực lực của bọn chúng vậy, không phải cũng hay sao?” Nghĩ vậy, chàng bèn nói:

- Tỷ tỷ quyết đấu dĩ nhiên là đệ phải có mặt rồi. Tỷ cho phép đệ giúp một tay được chẳng? Tỷ tuy võ công siêu phàm, nhưng bọn chúng đều là những tay cao thủ học nghệ danh môn, một mình tỷ địch ba kẻ bọn chúng tiểu đệ e là...

Hồng Y La Sát chăm chăm nhìn Phó Thiên Lân, đoạn gật đầu đáp, giọng lộ rõ vẻ kiêu hãnh :

- Tấm lòng của Phó đệ tỷ tỷ cảm kích vô cùng. Nhưng bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh chẳng qua chỉ ngang hàng với sư muội Tỳ Bà Ngọc Nữ của tỷ, tỷ có coi bọn chúng ra gì? Một khi Thiên Lam độc kiểm đã rút khỏi vỏ thì chưa kẻ nào toàn mạng. Đêm nay đệ cứ ung dung uống rượu thưởng trăng, xem tỷ khiến trống đồng im hơi tiêu tranh bật tiếng như thế nào !

Nhìn ánh mắt ẩn chứa hung quang của nàng ta, Thiên Lân cũng không dám nói thêm, chỉ ca tụng một câu:

- Hào khí của tỷ thật chẳng thua gì bọn nam tử hán. Tỷ đúng là một anh thư vậy, tiểu đệ ngưỡng mộ vô cùng! Canh ba đêm nay tiểu đệ xin tuân lời theo tỷ lên thuyền lược trận. Giờ xin kính trước tỷ ba chén rượu để trợ thần oai !

Hồng Y La Sát nghe Thiên Lân xưng hô một điều tử tử, hai điều cũng tử tử, thân mật như vậy thì cũng vui lòng, cặn luôn ba chung Bách Hoa Xuân tửu. Đoạn nàng gọi một nữ tỳ đứng canh chừng ngoài cửa lầu vào dặn :

- Em cho người sửa soạn chiếc thuyền Thanh Tước, chuẩn bị sẵn rượu và đồ ăn. Canh ba đêm nay ta sẽ cùng Phó công tử cho thuyền ra biển du ngoạn.

Nàng thị tỳ vâng lời cúi mình lui ra. Phiêu Hương mới quay lại cười nói với Thiên Lân :

- Phó đệ chịu khó ngồi chờ một lát đợi tử thu xếp vài việc sẽ mang thanh Thiên Lam Độc Kiếm lại đây cho đệ xem qua trước.

Dứt lời, nàng khẽ lắc mình, thân hình đã bay ra khỏi lầu Ấp Thuý như một áng mây hồng. Lúc này Thiên Lân nghĩ lại thấy tình cảm lẫn lộn không thể phân biệt. Hồng Y La Sát đã nói, thanh Thiên Lam Độc Kiếm đã ra khỏi bao, không thấm máu người thì không trở về, vậy thì cuộc đấu đêm nay với Đồng cổ, Tiêu, Tranh tất có kẻ vong mạng. Dù thế nào thì cũng không tránh khỏi hiềm khích giữa hai phái có thể dẫn tới tàn sát lẫn nhau, võ lâm bớt đi một nỗi lo, chàng phải mừng mới phải. Chàng lại nghĩ chuyện nữ ma đầu Cổ Phiêu Hương kia đối với mình rất tốt, nhưng nếu nàng ta có cảm tình với mình cũng chẳng may mắn gì, không chừng lại giam giữ lại Thuý Vi đảo làm của riêng, thế thì còn gì là Phó Thiên Lân nam tử hán đại trượng phu nữa. Nghĩ đến đó chàng lại giận mình theo ân sư La Phù Lão Nhân học nghệ như thế mà đừng nói đến võ học thượng thừa bản môn, chỉ riêng pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp quán tuyệt đương thời chàng cũng chưa học đầy đủ, nếu không đâu đến nỗi gặp phải tay cao thủ như Cổ Phiêu Hương thì không đủ công lực chống lại, phải nhịn nhục tán dương như bây giờ. Lại còn ước mơ luyện võ thành công hành hiệp giang hồ bảo vệ chính nghĩa của chàng nữa... Chàng đang nghĩ ngợi miên man thì một làn gió mang hương thơm quen thuộc thoảng qua. Cổ Phiêu Hương đã ở bên cạnh, trên người nàng đã thay sẵn bộ võ phục đỏ tươi, phía ngoài khoác tấm áo choàng cũng màu đỏ tiếp với màu xiêm y. Đầu vai lộ lên chuỗi kiếm. Dáng vẻ uy dũng vô cùng. Nàng ta mỉm cười một cái. Nụ cười và ánh mắt bừng sáng trong sắc đỏ quyến rũ lạ thường. Sắc đỏ quyến rũ nhưng cũng thật ghê rợn đáng sợ khiến Thiên Lân không khỏi thẳng thốt giật mình. Thiên Lân đã định sẵn nên nén cảm giác ghê sợ nói:

- Những cô gái khác mặc sắc đỏ trông thật quê mùa, chỉ riêng Cổ tử tử mặc màu đỏ lại càng quyến rũ kiều sa. Thật là một trang quốc sắc khuynh thành. Đêm nay chưa nói tới việc so võ công, cô nàng Vô Mục Tiên Cơ kia nhìn thấy tử như vậy cũng ghen tức mà chết mất.

Hồng Y La Sát trước nay rất kiêu ngạo tự hào về không chỉ võ công mà cả nhan sắc mặn mà của mình. Nay nghe một tên con trai khen mình như thế thì vô cùng sung sướng, đôi mắt long lanh liếc nhìn Thiên Lâm cười:

- Lời khen của Phó đệ tuy nghe có êm tai, nhưng nhan sắc đó chỉ là nhất thời mà thôi. Nhan sắc đẹp đến đâu cũng có lúc tàn phai. Nếu không có trái Ngọc Hương Lan thì chẳng mấy chốc vài chục năm qua mau, mỹ nữ cũng thành cụ bà tóc bạc da mồi...

Nghe nàng ta nói vậy Thiên Lâm giật mình nghĩ: “ Ngọc Hương Lan cứ hai mươi năm mới nở hoa, lại hai lần nở hoa mới kết thành được một trái. Tổng cộng là bốn mươi năm mới được một trái. Đông Hải Kiều Bà hiện nay cũng phải đã ngoài tám mươi, nhưng khi gặp mặt thì bà ta trông chỉ như người mới ngoài ba mươi tuổi, da dẻ tươi nhuận như thiếu nữ, chắc hẳn là bà ta đã ăn một trái Ngọc Hương Lan rồi. Hiện nay lại có một trái sắp hình thành, nhưng chờ bốn mươi năm thật không dễ dàng gì, làm gì có chuyện thầy trò Đông Hải Kiều Bà chịu tặng lại nó cho phu phụ Lưu Tử Uy. Hèn gì lúc trước Hồng Y La Sát lại nói “ Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!” Không nghĩ ngờ gì nữa, trong vòng một năm tới, khi cây Ngọc Hương Lan kết trái nàng ta sẽ tìm cách ám toán phu phụ họ Lưu nhằm nẫng lấy trái quý...” Hồng Y La Sát dứt lời, thấy Thiên Lâm thần mặt ra thì lại mỉm cười hỏi:

- Phó đệ, đệ đang nghĩ gì vậy?

Thiên Lâm vội lấp liếm:

- Đâu có gì. Đệ đang tự hỏi không biết thanh kiếm tỷ tỷ đang mang trên vai có phải là thanh Thiên Lam Độc Kiếm, một trong ba báu vật của Thúy Vi Đảo không?

Hồng Y La Sát liếc nhìn thanh kiếm, đoạn đưa tay tháo lấy thanh kiếm bọc trong tấm da linh quy, đưa ra trước mặt Phó Thiên Lâm nói:

- Đúng vậy, đây chính là thanh Thiên Lam Độc Kiếm đó. Tỷ chỉ có thể cho đệ coi bên ngoài thôi, đệ chịu khó chờ tới canh ba đêm nay tỷ sẽ cho đệ thấy uy lực thực sự của bảo kiếm này như thế nào.

Đón lấy thanh kiếm từ tay Hồng Y La Sát, Thiên Lâm chợt nghĩ: “Nghe nói Đông Hải Kiều Bà đã dùng bảy chất cực độc để tôi luyện thanh kiếm này khiến cho độc kiếm uy lực kinh hồn, chỉ chạm nhẹ xây xát là chết người. Nhưng thông thường, người dùng độc tất có thuốc giải độc, nhân dịp này mình thử cố tìm cách lừa lấy được thuốc giải thì hay lắm.” Nghĩ thế, chàng bèn lùi lại một bước, nhìn Hồng Y La Sát rồi cất tiếng cười lớn, dáng vẻ tỏ ra rất cao hứng nói:

- Cổ tỷ tỷ, chẳng mấy khi được cầm trong tay vật báu võ lâm, đệ chẳng muốn đợi tới canh ba đêm nay đâu, nhất định phải xem ngay bây giờ mới thoả dạ...

Nghe chàng nói vậy, Hồng Y La Sát lập tức hiểu ý Thiên Lâm muốn rút kiếm khỏi vỏ, mảy liễu chau lại, định lên tiếng ngăn cản. Nhưng Thiên Lâm miệng nói tay rút kiếm. Hồng Y La Sát cấp tốc phóng người tới toan ngăn không cho chàng rút thanh kiếm ra mà không kịp vì chàng ra tay rất lẹ, một tiếng ngân như tiếng khánh bạc vang lên, kiếm đã ra khỏi vỏ. Kiếm khí toả ra lạnh tới xương, ánh sáng xanh biếc của lưỡi kiếm chiếu lên bốn bức tường trúc của Ấp Thuý lâu thật ngoạn mục vô cùng. Cổ Phiêu Hương giậm chân nhăn mặt trách:

- Phó đệ thật quá hồ đồ. Lúc sư phụ tỷ luyện thành thanh kiếm này có lời thề rằng: Kiếm ra khỏi vỏ, chưa thấm máu người chưa quay về. Tỷ đã nhận thanh kiếm từ tay người...

Không đợi nàng ta dứt lời, Thiên Lâm đã tươi cười nói:

- Tỷ tỷ đừng lo. Đệ không để tỷ bị sư phụ trách phạt đâu, xin tự đem máu mình thấm ướt độc kiếm.

Nói đoạn quay kiếm một vòng làm bộ như toan chém vào cánh tay trái mình. Hồng Y La Sát không lường trước hành động của chàng lại như vậy, vội cung tay bắn ra một luồng chỉ phong nhằm vào chuôi kiếm trên tay Thiên Lâm phóng tới. Chỉ công của nàng tuyệt diệu vô cùng, nhưng Thiên Lâm do cố ý nên dù kiếm rời khỏi tay, lưỡi kiếm cũng kịp rạch một đường trên mu bàn tay chàng một đường, máu từ vết thương đã chảy ra, rớt vài giọt xuống nền lâu Ấp Thuý. Bình thường Hồng Y La Sát là người thông minh sắc sảo, suy đoán như thần. Nhưng lúc này lại bối rối nghĩ không ra dụng ý của Thiên Lâm, tuyệt nhiên chẳng nghi ngờ gì. Chất độc của thanh Thiên Lam độc kiếm này quả thật ghê hồn. Lưỡi kiếm lạnh lẽo vừa chạm vào da thịt thì cả cánh tay trái của chàng lập tức tê dại mất hết cả cảm giác. Tự biết là nguy hiểm, Thiên Lâm liền vận chân khí bế các huyệt đạo lại nhưng Phiêu Hương đã nhanh như điện chớp ra tay trước, một tay điểm liên tiếp vào các huyệt Thanh Linh, Cực Tuyền trên vai trái của chàng, tay kia lấy trong áo ra một chiếc bình bạch ngọc nhỏ, dốc ra một viên thuốc màu xanh biếc chẳng khác gì màu thanh kiếm Thiên Lam kia, nhét vào miệng Thiên Lâm. Xong rồi mới cau mày mắng:

- Trò chơi này của Phó đệ thật nguy hiểm lắm có biết không? Chất độc của Thiên Lam độc kiếm vốn đã lợi hại vô cùng, mà cánh tay trái lại gần tim, chạm một chút là nguy đến tính mạng rồi đó. Mau vận chân khí đưa sức thuốc tới đại huyệt Cực Tuyền, tỷ sẽ giúp sức giải độc cho.

Thiên Lâm y lời, ngậm vận chân khí, dẫn luồng được lực mạnh mẽ lên cánh tay tả, nhìn nàng gật đầu. Cổ Phiêu Hương đưa cánh tay ngọc khẽ vỗ vào đầu vai Thiên Lâm một cái,

chàng liền thấy cả cánh tay trái đau nhức vô cùng. Một lúc sau, Cổ Phiêu Hương thở phào, rút khăn tay thấm mồ hôi trên trán, nhìn Thiên Lâm tỏ mặt giận. Thiên Lâm coi như không, cười mà rằng:

- Viên linh đơn màu xanh tỳ tỳ vừa cho tiểu đệ uống quả thật thần diệu. Không biết nó chỉ có công hiệu với chất độc của Thiên Lam độc kiếm hay là còn có thể giải được các chất độc khác nữa?

Cổ Phiêu Hương đưa mắt liếc Thiên Lâm một cái sắc lạnh, nhưng rồi cũng lấy mấy viên trong bình ngọc ra trên tay cho chàng xem, nói:

- Đúng ra thuốc giải độc phải căn cứ vào chất độc mà hoá giải. Mỗi loại thuốc độc đều có một loại thuốc giải độc cho riêng nó. Dùng thuốc giải độc không đúng thì không những không giải được chất độc mà còn có thể vong mạng nữa. Nhưng riêng loại thuốc giải độc mà Phó đệ vừa uống đó, tên gọi Bích Vân đan, không chỉ giải được chất độc của Thiên Lam độc kiếm mà còn có thể hoá giải hầu hết các loại chất độc trong thiên hạ nữa. Phó đệ, tỳ tỳ tặng đệ ba viên đề phòng khi cần dùng tới.

Phó Thiên Lâm thấy chẳng cần tốn công năn nỉ hay gì hết mà lại được nàng ta tự nguyện dâng tặng thì như mở cờ trong bụng, tuy nhiên chẳng dám lộ ra mặt, chỉ cảm tạ mà lãnh lấy ba viên thuốc cất kỹ trong mình. Cổ Phiêu Hương chẳng chút ngờ vực, kéo tay Thiên Lâm lại lan can. Ánh mắt nhìn lên theo hướng ánh trăng mờ xa, nàng nói:

- Giờ vẫn còn sớm. Chúng ta dong thuyền ra biển dạo chơi từ từ đợi bọn Đồng Cổ, Tiêu, Tranh đến...

Quay lại phía nàng nữ tỳ, nàng lại nói:

- Em đi bảo Thanh Hồng, Tố Nguyệt cho thuyền chờ sẵn phía sau đảo cho ta. Ta cùng Phó công tử sẽ ra biển bây giờ.

Đoạn lại kéo tay Thiên Lâm đi xuống lầu. Tuy rằng vẫn e ngại Hồng Y La Sát, nhưng chàng đã dụng tâm lợi dụng nàng ta, hơn nữa bàn tay nàng mềm mại vô cùng, nên Phiêu Hương nắm tay chàng chàng cũng chẳng phản ứng chi, vui vẻ theo nàng đi xuống.

Ra tới biển đã thấy một chiếc thuyền lớn màu xanh chờ sẵn. Trên thuyền có một chiếc bàn nhỏ bày biện mấy chiếc ly ngọc, bầu rượu và mấy món ăn nhẹ. Phiêu Hương dặn người lái thuyền cho thuyền nhẹ nhàng ra khơi.

Biển đêm xanh một màu huyền bí, sắc nước sắc trời hoà lẫn nhau không biết đâu là chân trời. Phiêu Hương đứng bên mạn thuyền, gió biển thổi bay bay tà áo phất phơ, gương ngọc sáng được soi sáng bởi ánh trăng ngân càng thêm phần diễm lệ. Nàng mỉm

cười thủ thỉ, tiếng nói trong như ngọc nhẹ nhàng mà không bị chìm lấp trong hoà âm của tiếng sóng và gió, ngọt ngào vô cùng:

- Dạo ngon lại có bạn hiền cùng thưởng thức. Có thể cùng Phó đệ đối ẩm giữa cảnh trời nước bao la thế này, thật là một điều hạnh phúc với tỷ tỷ.

Phó Thiên Lân cũng nói:

- Đối ẩm cùng tỷ tỷ, được ngắm dung nhan tuyệt thế của tỷ trong cảnh trăng thanh gió mát, biển lặng sóng êm thế này là điểm phúc của đệ mới đúng. Nhất là chỉ trong chốc lát nữa lại được chiêm ngưỡng tỷ tỷ trở thân oai, dùng Thiên Lam độc kiếm vũ lộng Đồng Cổ, Tiêu, Tranh...Thật không có kẻ nào may mắn hơn đệ...

Phiêu Hương nghe mấy lời nói nhỉnh thì vui vẻ cười vang. Tiếng cười chưa dứt đã bị khoả lấp bởi một điệu tiêu ai oán thê lương. Tiếng tiêu văng vẳng vang trên mặt biển như khóc như than, ai nghe cũng phải thoáng rùng mình. Thiên Lân làm mặt thất kinh nói:

- Thuyền còn chưa thấy mà đã nghe tiếng tiêu vẳng lại, xem ra công lực của ả Phùng Tiểu Thanh này không dễ coi thường. Cổ tỷ tỷ giao đấu với ả phải thật cẩn thận mới được.

Lời nói của chàng lộ vẻ quan tâm lo lắng khiến cho Phiêu Hương rất vừa ý. Nàng ta cười nói:

- Cái trò vận công dùng nội lực đưa âm thanh đi xa như thế có gì đáng kể. Tỷ cũng có thể đưa âm thanh lên tới chín tầng mây vậy!

Đoạn nàng vận hơi hú lên một tiếng. Quả nhiên, tiếng hú ấy của nàng cao vút và có sức mạnh vỡ đá xuyên mây, vang dội trên mặt biển khiến nước bắn lên tung toé. Thực ra tiếng hú đó nếu do một tay cao thủ võ lâm như Bạch Y Đà Ông hay Đông Hải Kiều Bà thi triển thì cũng chẳng lấy gì làm kì lạ. Đằng này tiếng hú đó lại do một nàng con gái trẻ tuổi xinh như hoa thi triển, nên cũng khiến Thiên Lân bất giác sinh lòng ngưỡng mộ cũng như kinh hãi. Khi âm thanh tiếng hú của Cổ Phiêu Hương vừa dứt thì ánh trăng mờ tối, liền đó bóng ba chiếc thuyền nhỏ xuất hiện nơi xa. Ba chiếc thuyền đó từ từ tiến vào gần chiếc thuyền của hai người. Trên chiếc thuyền ở giữa, tiếng tiêu lại vang lên nỉ non như khóc như than, thuyền bên hữu điệu đàn tranh diu dặt nao lòng, thuyền bên tả nhịp trống đồng nhỏ nghe gần giống tiếng trống hờn giận vùng Miêu Cương. Ba loại nhạc khí hoà tấu tạo thành một loại âm thanh ghê sợ, khiến cho ai nghe cũng phải lạnh người. Thiên Lân cười lớn nói:

- Trống đồng, tiêu, tranh đã hoà tấu. Nhưng đâu có gì là kinh hồn lạc phách đâu. Thật là hữu danh mà vô thực. Cổ tỷ tỷ, để tiểu đệ thay tỷ tiếp họ vài chiêu!

Hồng Y La Sát vẫn đứng yên, tưởng như bây giờ vẫn chỉ có nàng ta và Thiên Lan đang đối ẩm nói chuyện với nhau thôi vậy. Nàng nhấc tay ngọc, nâng chén rượu lên mỉm cười nói:

- Ý tốt của Phó đệ tử xin ghi nhớ không quên. Có điều đối phó với Đồng Cổ, Tiêu, Tranh không chỉ là tỷ thí võ công mà thôi. Bọn chúng ra tay với thủ đoạn độc ác bất ngờ vô cùng. Điểm này đệ chưa phải đối thủ của bọn chúng đâu.

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn sang ba chiếc thuyền, ước chừng khoảng cách đã vào khoảng mười trượng bèn lệnh cho thuyền hạ buồm xuống. Đoạn lấy ra hai viên thuốc màu đen đưa cho Thiên Lan dặn:

- Tỷ không những không muốn Phó đệ phải ra tay nhọc sức làm gì mà còn yêu cầu đệ trong bất cứ trường hợp nào, dù tỷ có nguy hiểm tới đâu đệ cũng tuyệt đối không được tham dự.

Thiên Lan làm ra vẻ bất đắc dĩ, miễn cưỡng gật đầu. Phiêu Hương xem thái độ của chàng như vậy, cho là chàng đã có ý quan tâm tới mình, trong lòng thấy rất vui vẻ. Nàng tươi cười nói tiếp:

- Phó đệ, hãy nhét hai viên thuốc này vào mũi, sẽ hơi khó thở nhưng đệ hãy chịu khó một chút. Dừng hỏi tại sao, kết thúc cuộc đấu tỷ sẽ giải thích cho đệ sau.

Nàng cũng nhét hai viên khác vào mũi mình, lại đưa cho những người trên thuyền mỗi người hai viên nữa rồi quay lại cùng Thiên Lan trò chuyện như thường, chẳng thêm liếc sang ba chiếc thuyền kia lấy một lần. Một lúc sau, khi ba chiếc thuyền chỉ còn cách thuyền của hai người chừng một trượng thì cả ba chiếc đều dừng lại. Ba người Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đồng nhảy ra mũi thuyền. Phùng Tiểu Thanh nói:

- Cổ Phiêu Hương, chồng ta Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương lên đảo Thuý Vi trộm Ngọc Hương Lan là không đúng, nhưng lỗi nhỏ nhặt như thế đâu đáng tội chết. Tại sao người y thế Thiên Lam độc kiếm ra tay tàn độc hạ thủ sát hại chàng?

Phiêu Hương cười đáp:

- Người nói thật dễ nghe. Đặt chân lên đảo Thuý Vi mà không được phép đã là đáng chết. Ngọc Hương Lan lại là một trong ba báu vật của đảo Thuý Vi, trên thế gian không nơi đâu có. Dừng nói gì tên vô danh tiểu tốt như chồng người. Cho dù là sư phụ người Nam Hoàng Hạc Đạo nếu tự tiện lên đảo trộm trái thì cũng đừng hòng toàn mạng dưới thanh Thiên Lam độc kiếm này.

Tiểu Thanh nghe lời nói vô lễ, coi thường cả sư phụ mình của Phiêu Hương thì giận sôi lên, thét lớn:

- Con tiện tỳ kia, người đừng cậy có Thiên Lam độc kiếm mà coi thường người ta quá đáng...

Phiêu Hương cất lời:

- Người muốn gì thì cứ nói đi, đừng chửi rửa mất thời gian của ta!
- Ta đến đây để đòi lại món nợ máu cho phu quân ta. Người mau rút thanh Thiên Lam độc kiếm ra đi!

Phiêu Hương cười kiêu ngạo nói:

- Thần kiếm một khi ra khỏi vỏ không thấm máu người không trở về. Nghĩ lại từ trước đến giờ ba người bọn người cũng chưa có kẻ nào làm điều gì đắc tội với ta, ta chưa muốn lấy mạng ai trong số các người làm gì. Hơn nữa với bọn người ta dùng tay không cũng đủ đối phó rồi.

Vô Mục Tiên Cơ nghiêng răng nói:

- Được, để ta lĩnh giáo người vài chiêu.

Phiêu Hương lại nói giọng chế giễu:

- Người mắt chẳng thấy đường, đừng có giận dữ quá kéo rớt xuống biển không chừng. Còn hai tên kia nữa, cứ chờ đó ta sẽ ra tay chỉ giáo cho.

Nàng ta lại quay lại phía Thiên Lâm cười:

- Phó đệ, đệ coi tên nào gai mắt nhất, tỷ sẽ đánh tên đó nặng tay hơn cho đệ!

Thiên Lâm nhủ thầm: “Phiêu Hương sát hại phu quân của Vô Mục Tiên Cơ, hận thù đôi bên khỏi phải bàn. Tên Song Cổ Truy Hồn kia còn chưa rõ thuộc môn phái nào, nhưng nghe nói sư phụ của Thái Y Ma Mật Ngạn là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có quan hệ khá thân thiết với Đông Hải Kiều Bà, chi bằng ta cứ nhắm vào đó mà đào sâu mối hiềm khích hai bên...” Nghĩ vậy liền nói:

- Tỷ tỷ, Tiểu Thanh vì trả thù cho phu quân mới liều mạng tới đây, tình cảnh nghĩ cũng đáng thương hại. Song Cổ Truy Hồn kia chỉ là tên mọi rợ chẳng đáng để mắt. Nhưng tên Thái Y Ma Mật Ngạn kia mới thật đáng ghét. Sư phụ hấn với tôn sư vốn có giao tình thâm thiết, thế mà hấn lại đi nhập bọn với Phùng Tiểu Thanh lên đảo Thuý Vi này gây sự với tỷ. Tiểu đệ trông bộ mặt giảo quyết của hấn rất lấy làm khó chịu.

Phiêu Hương mỉm cười ghé tai Thiên Lâm thầm thì:

- Đệ nói cũng đúng, tên Ma Mật Ngạn đó thật là đáng ghét. Nhưng mà tên Song Cổ Truy Hồn không phải một kẻ mọi rợ không đáng để ý đâu. Chính y mới là kẻ cần phải coi chừng nhất trong bọn đấy!

Vô Mục Tiên Cơ mới đầu nghe Cổ Phiêu Hương lớn tiếng thách đấu, nghĩ là nàng ta sẽ tấn công tới nơi nên đã vận khí đan điền, tinh trí ngưng thần, cố dùng nhĩ lực mà nghe ngóng thế tấn công của đối phương. Ai dè chờ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh chi, lại nghe Ma Mật Ngạn đứng bên thuật lại rằng Cổ Phiêu Hương vẫn còn đang uống rượu thì thầm nhỏ to với một thiếu niên anh tuấn thì nổi giận mắng:

- Con tiện tỳ kia. Người đi quyết đấu cũng mang trai theo mà giờ trò bắn thủ trước mặt chúng ta, thật là vô sỉ quá.

Phiêu Hương chẳng thêm nổi giận, vẫn cười nói như không:

- Tiểu Thanh, người nên biết Hồng Y La Sát ta cho tới nay vẫn nguyên vẹn là một thiếu nữ. Hơn nữa ta và Phó đệ mới chỉ gặp mặt nhau chưa đầy một ngày, quan hệ chẳng có gì đáng hổ thẹn. Ta thương hại người sớm lâm vào cảnh goá bụa không nở ra tay sát hại. Thế mà người chẳng biết thân biết phận buông lời vô lễ. Người sỉ nhục ta không sao, nhưng sỉ nhục Phó đệ thì ta nhất quyết không tha!

Lời nói vừa dứt, nàng đã đứng dậy khoát tay hất chiếc áo choàng bên ngoài để lại thuyền, sử thế Trường Tiền Xuyên Vân nhảy lên cao tới bốn trượng rồi nhắm mũi thuyền của Vô Mục Tiên Cơ đáp xuống. Thân pháp nàng nhẹ nhàng mà vững chãi vô cùng. Trông dáng điệu rất ung dung nhàn nhã, không những không coi bọn Đồng Cổ, Tiêu, Tranh ra gì, mà mặt biển kia cũng như chẳng khác đất liền. Vô Mục Tiên Cơ cũng rất bình thản, nghe tiếng gió nhẹ sát bên nhưng cũng chẳng hốt hoảng. Chờ khi Hồng Y La Sát còn cách đầu chừng một trượng nàng mới khẽ đưa song chưởng tung lên hai luồng Phách Không chưởng, miệng thét:

- Cổ Phiêu Hương, trả mạng cho chồng ta!

Chưởng phong của Vô Mục Tiên Cơ đã dừng mãnh, mà tiếng thét thảm thiết của nàng cũng khiến người ta phải rung động tâm thần. Cổ Phiêu Hương biết là trong chưởng lực Tiểu Thanh đã chen thêm thuật Hô Âm Đẳng Phách, nàng nhẹ nhàng lượn mình tránh khỏi, miệng cười chế giễu:

- Tài nghệ của môn hạ phái Nam Hoang kể ra cũng đủ để đánh chó đấy. Nhưng với Phách Không chưởng và Đẳng Phách Ma Âm mà muốn lấy mạng của ta thì đừng có mơ. Người đừng nóng vội, để ta lãnh giáo đồ đệ của Miêu Cương bá chủ Đồng Cổ Thiên Tôn vài chiêu đã.

Nàng vừa nói vừa đẩy nhẹ song chưởng vào luồng chưởng lực của Tiểu Thanh, mượn lực từ hai luồng Phách Không chưởng mà bay sang thuyền của Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ. Trong số ba người đi khiêu chiến đêm nay, chỉ có Ma Mật Ngạn là khó xử nhất. Y biết rõ giữa sư phụ hần với Đông Hải Kiều bà có giao tình thân thiết lâu nay. Có điều ba người Đồng Cổ, Tiêu, Tranh bọn hần đã kết bạn thề sống chết, có lý nào bây giờ có chuyện lại bỏ mặc Tiểu Thanh. Hơn nữa Mã Bá Thương với y cũng có thể coi như là bạn bè lâu năm. Vì thế, trước khi đi y đã cẩn thận dặn Tiểu Thanh ước hẹn riêng Hồng Y La Sát, lại ghi rõ trong thư “không làm kinh động tôn sư hai bên”... Nay thấy Hồng Y La Sát tấn công Vô Mục Tiên Cơ cùng Song Cổ Truy Hồn trước mà chưa hấn ra, thì hiểu là nàng cũng có ý nghĩ tới mình, bất giác nghĩ thầm: “ Nếu bất đắc dĩ phải động thủ thì hay hơn hết là thủ hoà rồi ngừng tay!” Nào ngờ còn chưa nghĩ xong, tiếng cười của Hồng Y La Sát đã lạnh lạnh trên đầu, đồng thời kinh lực như thác ào ào trút xuống. Nguyên trước đó Hồng Y La Sát nghe Thiên Lân nói đã muốn trừng trị Ma Mật Ngạn trước, vì thế nàng tấn công Tiểu Thanh, mượn đà chuyển sang thuyền Mạnh Vũ, nhưng chưa tới nơi thì đã cong người vung mạnh hai tay sử thế Tử Yển Hồi Tường hướng sang thuyền của Ma Mật Ngạn. Thân hình nàng liệng giữa trời đêm chẳng khác con én chao cánh. Gương mặt thoáng một nụ cười lạnh lẽo, nàng vận công lực ra hai tay phóng song chưởng ngay đầu Ma Mật Ngạn, thế dũng mãnh chẳng khác chim ó bắt gà con. Ma Mật Ngạn vốn chẳng phải kẻ ngu ngốc, song chẳng thể ngờ Hồng Y La Sát giương Đông kích Tây, cuối cùng lại tấn công thực sự vào mình. Song chưởng đánh phải cấp tốc miễn cưỡng đưa lên với đủ mười thành công lực. Khi hai luồng chưởng lực một trên đánh xuống một từ dưới đẩy lên chạm vào nhau, Ma Mật Ngạn thấy chưởng phong của mình rõ ràng thắng thế, lòng đã mừng thầm cho rằng: “ Hồng Y La Sát thì ra chỉ là hư danh, chưởng lực coi bộ lợi hại nhưng cũng chỉ tới thế mà thôi!” Chưa kịp vui mừng thì Ma Mật Ngạn đã run hết cả người, vì chưởng lực của Hồng Y La Sát chẳng phải chỉ có một như của y mà cứ hết lớp này lớp khác thay nhau chèn tới như sóng dồn liên miên bất tuyệt. Chỉ chừng ba lớp thì chưởng phong của y phóng ra sức đã cạn, trong khi chưởng phong từ phía Hồng Y La Sát vẫn không suy yếu phóng tới như gió bão. Lúc này Ma Mật Ngạn có muốn cũng chẳng có thời gian đề khí mà phóng chưởng chống đỡ lần nữa, đành phải vội vội vàng vàng nhún mình nhảy sang thuyền của Vô Mục Tiên Cơ kêu:

- Tiểu Thanh muội và Mạnh huynh hãy coi chừng. Con tiện tỳ này đã luyện thành Phách Không Liên Chưởng rồi!

Hồng Y La Sát lại cười nhạt, hữu chưởng thu về, tả chưởng vung một vòng đẩy về phía Ma Mật Ngạn đồng thời mượn sức của chưởng phong xoay mình bay trở lại thuyền của mình. Ma Mật Ngạn lố đà, chân chưa chạm thuyền liền bị đẩy lộn xuống biển lóp ngóp.

Phó Thiên Lân đứng coi thấy Hồng Y La Sát chỉ lướt một vòng coi bộ rất ung dung nhẹ nhàng mà đã đánh bật đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử xuống biển thì không khỏi lạnh người kinh hãi . “Ngay cả người bạn mới quen Giả Y Nhân của ta cũng chưa chắc đã sánh nổi với nàng ta. Thật đáng sợ thay thầy trò Đông Hải Kiều bà!”

Vietkiem.com